

The Name by Which Ye Are Called

By Elder B. Corey Cuvelier
Of the Seventy

Nimi, jolla teitä kutsutaan

Vanhin B. Corey Cuvelier
seitsemänkymmenen koorumista

October 2025 general conference

What does it mean to be called by the name of Christ?

President Russell M. Nelson taught that if the Lord were speaking to us directly, the first thing He would make sure we understand is our true identity: we are children of God, children of the covenant, and disciples of Jesus Christ. Any other designation will ultimately let us down.

I learned this for myself when my oldest son received his first cell phone. With great excitement, he began entering the names of his family and friends into his contacts. One day I noticed his mom was calling. On the screen appeared the name “Mother.” That was a sensible and dignified choice—and, I’ll admit, a sign of respect for the better parent in our home. Naturally, I got curious. What name had he given me?

I scrolled through his contacts, assuming that if Wendi was “Mother,” I must be “Father.” Not there. I searched for “Dad.” Still nothing. My curiosity turned into mild concern. “Does he call me ‘Corey’?” No. In a last-ditch effort, I thought, “We’re soccer players—maybe he calls me ‘Pelé.’” Wishful thinking. Finally, I called his number myself, and two words popped up on his screen: “Not Mother”!

Brothers and sisters, by which name are you called?

Jesus called His followers by many names: Disciples. Sons and daughters. Children of the prophets. Sheep. Friends. The light of the world. Saints. Each carries eternal significance and underscores a personal relationship with the Savior.

But among these names, one rises above the

Mitä tarkoittaa se, että meitä kutsutaan Kristuksen nimellä?

Presidentti Russell M. Nelson opetti, että jos Herra puhuisi meille suoraan, niin ensimmäisenä Hän varmistaisi meidän ymmärtävän oman todellisen identiteettimme: me olemme Jumalan lapsia, liiton lapsia ja Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia. Mikä tahansa muu nimitys tuottaa meille lopulta pettymyksen.

Opin tämän omakohtaisesti, kun vanhin poikamme sai ensimmäisen matkapuhelimen. Hän alkoi hyvin innoissaan lisätä perheensä ja ystäviensä nimiä yhteystietoihinsa. Eräänä päivänä huomasin, että hänen äitinsä soitti. Näytölle ilmestyi nimi ”Äiti”. Se oli järkevä ja arvokas valinta – ja myönnän, että se oli osoitus kunnioituksesta kotimme vanhemmista parempaa kohtaan. Luonnollisesti kiinnostuin. Minkä nimen hän oli antanut minulle?

Selasin hänen yhteystietojaan olettaen, että jos Wendi oli ”Äiti”, minä olin varmaan ”Isä”. Ei löytynyt sellaista. Etsin ”Iskää”. Ei löytynyt sellaista. Uteliaisuuteni vaihtui lieväksi huoleksi. ”Kutsuuko hän minua nimellä ‘Corey’?” Ei. Viimeisenä yrityksenä ajattelin: ”Pelaamme jalkapalloa – ehkä hän kutsuu minua Peléksi.” Toiveajattelua. Lopulta soitin itse hänen numeroonsa, ja hänen näytölleen tuli kaksi sanaa: ”Ei äiti”!

Veljet ja sisaret, millä nimellä teitä kutsutaan?

Jeesus kutsui seuraajiaan monilla nimillä: Opetuslapset. Pojat ja tyttaret. Profeettojen lapset. Lampaat. Ystävät. Maailman valo. Pyhät. Kullakin on iankaikkinen merkitys, ja ne tähdentävät henkilökohtaista suhdetta Vapahtajaan.

Mutta näistä nimistä yksi kohoa ylitse

rest—the name of Christ. In the Book of Mormon, King Benjamin powerfully taught:

“There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ. ...

“And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.”

Those who take upon themselves the name of Christ become His disciples and witnesses. In the book of Acts, we read that after the Resurrection of Jesus Christ, chosen witnesses were commanded to testify that whosoever believed in Jesus, was baptized, and received the Holy Ghost would receive a remission of sins. Those who received these sacred ordinances assembled with the Church, became disciples, and were called Christians. The Book of Mormon also describes believers in Christ as Christians and covenant people as “the children of Christ, his sons, and his daughters.”

What does it mean to be called by the name of Christ? It means making and keeping covenants, always remembering Him, keeping His commandments, and being “willing ... to stand as witnesses of God at all times and in all things.” It means standing with prophets and apostles as they carry Christ’s message—with its doctrine, covenants, and ordinances—across the world. It also means serving others to relieve suffering, being a light, and bringing hope in Christ to all people. Of course, this is a lifelong pursuit. The Prophet Joseph Smith taught that “this is a station to which no man ever arrived in a moment.”

Because the journey of discipleship takes time and effort built “line upon line, precept upon precept,” it’s easy to get caught up in worldly titles. These yield only temporary value and will never be enough on their own. Redemption and the things of eternity only “cometh in and through the Holy Messiah.” Therefore, following prophetic counsel to make discipleship a priority is both timely and wise, especially in an age of so many competing voices and influences. This was at the heart of King Benjamin’s counsel when he said, “I would that ye should remember to retain the name [of Christ] written always in your hearts, ... that ye hear and know the voice

muiden – Kristuksen nimi. Mormonin kirjassa kuningas Benjamin opetti voimallisesti:

”Muuta nimeä ei ole annettu, jonka kautta pelastus tulee; sen tähden minä tahdon, että te otatte päällenne Kristuksen nimen. – –

Ja tapahtuu, että jokaisen, joka tekee tämän, havaitaan olevan Jumalan oikealla puolella, sillä hän on tunteva sen nimen, jolla häntä kutsutaan; sillä häntä kutsutaan Kristuksen nimellä.”

Niistä, jotka ottavat päälleen Kristuksen nimen, tulee Hänen opetuslapsiaan ja todistajiaan. Apostolien teoissa kerrotaan, että Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen valittuja todistajia käskettiin todistamaan, että jokainen, joka uskoi Jeesukseen, otti kasteen ja vastaanotti Pyhän Hengen, saisi syntinsä anteeksi. Ne, jotka saivat nämä pyhät toimitukset, kokoontuivat seurakunnan kanssa, heistä tuli opetuslapsia, ja heitä kutsuttiin kristityiksi. Mormonin kirja kuvailee Kristukseen uskovia myös kristityiksi ja liittokansaa ”Kristuksen lapsiksi, hänen pojikseen ja hänen tyttärin.”

Mitä tarkoittaa se, että meitä kutsutaan Kristuksen nimellä? Se tarkoittaa sitä, että solmimme liittoja ja pidämme ne, muistamme Hänet aina, pidämme Hänen käskynsä olemme ”[halukkaita] olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa”. Se tarkoittaa sitä, että seisomme profeettojen ja apostolien rinnalla, kun he vievät Kristuksen sanomaa – oppeineen, liittoineen ja toimituksineen – kaikkialle maailmaan. Se tarkoittaa myös sitä, että palvelemme muita, jotta lievitämme kärsimystä, olemme valona ja tuomme toivoa Kristuksessa kaikille ihmisille. Tämä on tietenkin elinikäinen päämäärä. Profeetta Joseph Smith opetti: ”Tämä on tila, johon kukaan ihminen ei ole koskaan päässyt hetkessä.”

Koska opetuslapseuden matka vaatii aikaa ja ponnisteluja rakentuen rivi rivin päälle, käsky käskyn päälle, on helppoa takertua maailmallisiin nimityksiin. Ne tuottavat vain väliaikaista arvoa, eivätkä ne koskaan riitä yksinään. Lunastus ja se, mikä on iankaikkista, tulee vain ”pyhässä Messiaassa ja hänen kauttansa”. Siksi profeettallisen neuvon noudattaminen opetuslapseuden asettamisesta etusijalle on sekä ajankohdasta että viisasta, varsinkin aikana, jolloin on hyvin paljon kilpailevia ääniä ja vaikutteita. Tämä oli kuningas Benjaminin neuvon ytimessä, kun hän sanoi: ”Minä tahdon, että te muistatte pitää [Kristuksen] nimen aina sydämeenne kirjoitettuna

by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.”

I’ve seen this in my own family. My great-grandfather Martin Gassner was changed forever because a humble branch president answered the Savior’s call. In Germany in 1909, times were tough and money was tight. Martin worked as a welder in a pipe manufacturing plant. By his own admission, most paydays ended in drinking, smoking, and buying rounds at the pub. His wife finally warned him that if he didn’t change, she would leave.

One day, Martin’s coworker met him on the way to the pub with a crumpled religious booklet in his hand. He had found it on the street and told Martin that he felt something different after reading the pamphlet entitled *Was wissen Sie von den Mormonen?*, or *What Do You Know About the Mormons?* I’m certain that title has changed.

An address stamped on the back was just legible enough to decipher where the church was located. It was a considerable distance away, but they were moved by what they read and decided to take the train that Sunday to investigate. When they arrived, they found that the address was not the church they expected but a funeral home. Martin hesitated—because, really, a church in a funeral home sounded a little too much like a package deal.

But upstairs, in a rented hall, they found a small group of Saints. A man invited them to testimony meeting. Martin was touched by the Spirit and was so impressed by the simple, fervent testimonies that he bore his testimony. And it was there, in that most unlikely place, that he said he already knew it must be true.

Afterward the man introduced himself as the branch president and asked if they would return. Martin explained that he lived too far away and couldn’t afford the weekly trip. The branch president simply said, “Follow me.”

They walked a few blocks to a nearby factory where the branch president’s friend worked. After a short conversation, Martin and his friend were both offered jobs. Then the branch president led them to an apartment building and secured housing for their families.

All of this happened within two hours. Martin’s family moved the following week. Six

na, [jotta] te kuulette ja tunnette äänen, jolla teitä kutsutaan, ja myös nimen, jolla hän teitä kutsuu.”

Olen nähnyt tämän omassa perheessäni. Iso-äitini isä Martin Gassner muuttui ikuisesti, koska nöyry seurakunnanjohtaja vastasi Vapahtajan kutsuun. Saksassa elettiin vuonna 1909 vaikeita aikoja, ja raha oli tiukalla. Martin työskenteli hitsaajana putkitehtaassa. Hänen omien sanojensa mukaan useimmat palkkapäivät päättyivät juomiseen, tupakointiin ja juomakierrosten ostamiseen pubissa. Lopulta vaimo varoitti Martinia, että jos mies ei muutu, vaimo jättäisi hänet.

Eräänä päivänä Martin tapasi työtoverinsa matkalla publiin, ja työtoverilla oli kädessään rypistynyt uskonnollinen kirjanen. Hän oli löytänyt sen kadulta ja kertoi Martinille, että hänestä tuntui jotenkin erilaiselta luettuaan esitteen nimeltä *Was wissen Sie von den Mormonen?* eli Mitä tiedät mormoneista? Olen varma, että esitteen nimi on muuttunut.

Taakse leimattu osoite oli juuri ja juuri luettavissa, jotta kirkon sijainnin pystyi selvittämään. Paikka oli huomattavan kaukana, mutta he liikuttuivat lukemastaan, ja he päättivät mennä junalla sinä sunnuntaina tutkimaan asiaa. Kun he saapuivat paikalle, he huomasivat, että osoite ei ollutkaan heidän odottamansa kirkko, vaan hautausoimisto. Martin epäröi – koska oikeasti kirkko hautausoimiston tiloissa kuulosti vähän liian oudolta yhdistelmältä.

Mutta yläkerran vuokrasalista he löysivät pienen pyhien ryhmän. Eräs mies kutsui heidät todistuskokoukseen. Henki kosketti Martinia, ja yksinkertaiset, palavat todistukset tekivät häneen niin suuren vaikutuksen, että hän lausui todistuksensa. Ja juuri siellä, tuossa mitä epätodennäköisimmässä paikassa, hän kertoi jo tietävänsä, että sen täytyy olla totta.

Jälkeenpäin mies esittäytyi seurakunnanjohtajaksi ja kysyi, tulisivatko he takaisin. Martin selitti, että hän asui liian kaukana eikä hänellä ollut varaa viikoittaiseen matkaan. Seurakunnanjohtaja sanoi vain: ”Seuratkaa minua.”

He kävelivät muutaman korttelin päähän läheiseen tehtaaseen, jossa työskenteli seurakunnanjohtajan ystävä. Lyhyen keskustelun jälkeen sekä Martinille että hänen ystävälleen tarjottiin työtä. Sitten seurakunnanjohtaja ohjasi heidät kerrostaloon ja järjesti asunnon heidän perheilleen.

Kaikki tämä tapahtui parissa tunnissa. Martinin perhe muutti seuraavalla viikolla.

months later they were baptized. The man once known as a hopeless drunk became so ardent in his new faith that people in town began calling him, perhaps not so affectionately, “the priest.”

As for the branch president, I cannot tell you his name—his identity has been lost to time. But I call him a disciple, ambassador, Christian, good Samaritan, and friend. His influence is still felt 116 years later, and I stand on the shoulders of his discipleship.

“There is a saying that you can count the seeds in an apple, but you can’t count the apples that come from one seed.” The seed planted by the branch president has produced countless fruit. Little would he have known that 48 years later, several generations of Martin’s family on both sides of the veil would be sealed in the Bern Switzerland Temple.

Perhaps the greatest sermons are the ones we never hear but those we see in the quiet, unassuming actions and deeds observed in the lives of ordinary people who, trying to be like Jesus, go about doing good. What this gracious branch president did was not part of a checklist. He was simply living the gospel as described in the book of Alma: “They did not send away any ... that were hungry, or that were athirst, or that were sick, ... they were liberal to all, both old and young, ... both male and female.” And, a point we should not overlook, they did not send away any “whether out of the church or in the church.”

Those who take upon themselves the name of Christ recognize, as Joseph Smith said, “A man filled with the love of God, is not content with blessing his family alone, but ranges through the whole world, anxious to bless the whole human race.”

This is how Jesus lived. In fact, He did so much that His disciples couldn’t write it all down. The Apostle John recorded, “There are also many other things which Jesus did, the which, if they should be written every one, I suppose that even the world itself could not contain the books that should be written.”

Let us strive to follow Christ’s example, doing good and making discipleship a lifelong

Puoli vuotta myöhemmin he menivät kasteelle. Miehestä, joka oli kerran tunnettu toivottomana juoppona, tuli uudessa uskossaan niin innokas, että kaupunkilaiset alkoivat kutsua häntä – ehkeivät kovinkaan lempeästi – ”papiksi”.

Mitä tulee seurakunnanjohtajaan, en voi kertoa hänen nimeään – hänen henkilöllisyytensä on kadonnut ajan saatossa. Mutta kutsun häntä opetuslapsiksi, lähettilääksi, kristityksi, laupiaaksi samarialaiseksi ja ystäväksi. Hänen vaikutuksensa tuntuu yhä 116 vuotta myöhemmin, ja saan jatkaa hänen opetuslapseutensa perintöä.

”On olemassa sanonta, jonka mukaan on mahdollista laskea yhdessä omenassa olevat siemenet, mutta on mahdotonta laskea yhdestä siemenestä tulevat omenat.” Seurakunnanjohtajan kylvämä siemen on tuottanut lukemattomia hedelmiä. Hän ei olisi osannut aavistaa, että 48 vuotta myöhemmin useita Martinin perheen sukupolvia sinetöitäisiin verhon kummallakin puolella Bernin temppelissä Sveitsissä.

Ehkä suurimpia saarnoja ovat ne, joita emme koskaan kuule mutta joita näemme hiljaisissa, vaatimattomissa toimissa ja teoissa, joita havaitaan tavallisten ihmisten elämässä, kun he pyrkivät olemaan kuin Jeesus ja kulkevat ympäri maata tehden hyvää. Se, mitä tämä hyväntahtoinen seurakunnanjohtaja teki, ei ollut missään tarkistusluettelossa. Hän yksinkertaisesti eli evankeliumin mukaan, kuten Alman kirjassa kuvaillaan: ”He – – eivät lähettäneet pois ketään, – – joka oli nälkäinen tai joka oli janoinen tai joka oli sairas – –; he olivat anteliaita kaikille, sekä vanhoille että nuorille, – – sekä miehille että naisille.” Ja seikka, jota meidän ei pidä jättää huomiotta: he eivät lähettäneet pois ketään, ”kuuluivatpa he kirkkoon tai eivät”.

Ne, jotka ottavat päälleen Kristuksen nimen, ymmärtävät, kuten Joseph Smith sanoi: ”Mies, joka on täynnä Jumalan rakkautta, ei tyydy siunaamaan ainoastaan omaa perhettään, vaan vaeltaa halki koko maailman innokkaana siunaamaan koko ihmiskuntaa.”

Tällä tavoin Jeesus eli. Itse asiassa Hän teki niin paljon, etteivät Hänen opetuslapsensa pystyneet kirjoittamaan sitä kaikkea muistiin. Apostoli Johannes kirjoitti: ”Paljon muutakin Jeesus teki. Jos kaikki vietäisiin kohta kohdalta kirjaan, luulen, etteivät koko maailmaan mahtuisi ne kirjat, jotka pitäisi kirjoittaa.”

Pyrikäämme noudattamaan Kristuksen esimerkkiä tehden hyvää ja asettaen opetuslap-

priority so that each time we interact with others, they will feel God's love and the confirming power of the Holy Ghost. Then we may join my great-grandfather and millions of others who have declared, like the disciple Andrew, "We have found the Messiah."

In the end, our identity isn't defined by the world. But our discipleship is defined by the ordinances we receive, the covenants we keep, and the love we show to God and neighbor by simply doing good. As President Nelson taught, we are indeed children of God, children of the covenant, disciples of Jesus Christ.

I testify that Jesus Christ lives and has redeemed us. He is the One who said, "I have called thee by ... name; thou art mine." In the name of Jesus Christ, amen.

seuden etusijalle koko elämämme ajaksi, niin että joka kerta ollessamme tekemisissä muiden kanssa he tuntevat Jumalan rakkautta ja Pyhän Hengen vahvistavaa voimaa. Silloin me voimme liittyä isoäitini isän ja miljoonien muiden joukkoon, jotka ovat julistaneet opetuslapsi Andrean tavoin: "Me olemme löytäneet Messiaan!"

Loppujen lopuksi maailma ei määrittele meidän identiteettiämme. Mutta opetuslapseutemme määritellään sen perusteella, mitä toimituksia me saamme, mitä liittoja me pidämme ja millaista rakkautta me osoitamme Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan yksinkertaisesti tekemällä hyvää. Kuten presidentti Nelson opetti, me olemme todellakin Jumalan lapsia, liiton lapsia, Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia.

Todistan, että Jeesus Kristus elää ja Hän on lunastanut meidät. Hän on se, joka sanoi: "Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun." Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.